

Ubenvænte Varer.

Denne Position, der har givet en Gjennemsnitsindtægt af 18,722 Rd. aarligt, er opført ganske i Overensstemmelse med Loven af 1863, kun at der under Afdeling d. „strandede Varer“, er givet Bestemmelsen en saadan Udvidelse, at den ikke alene, som i Loven af 1863, kommer til at omfatte strandet Gods, der „hidrører fra Skibe, strandede ved Toldterritoriets Kyster“, men ogsaa saadant Gods, som indbringes umiddelbart fra Strandingsstedet, om dette end ligger i fremmed, men dog de danske Kyster nærliggende Farvand.

Til § 2.

Denne Paragraph indeholder Bestemmelserne om Toldfrihed for hertil indførte Varer, forsaavidt denne Toldfrihed tilfises ikke ved Varernes egen Bessaffenhed, det Stof, hvoraf de ere, men derimod ved Anledningen til deres Indførsel, den tilsigtede Benyttelse af dem, Stedet, hvorfra de indføres, o. desl. Da Bestemmelserne herefter kunne komme til at finde Anvendelse paa mangehaande forskjællige ellers i Almindelighed toldpligtige Varer, er det anset rettest at holde dem udenfor selve Tarifen, saaledes som ogsaa tildels alt er Tilfældet i Loven af 1863.

Under f, g og h har Paragraphen saaledes optaget de i Loven af 1863 i selve Tarifen under Nummerne 187 og 188 samt 182 og 183 indeholdte Bestemmelser om Toldfrihed for Pakningsgjenstande, Modeller og Prøver samt Naturalier til videnskabelige Samlinger. Naar der ikke for Pakningsgjenstandes Vedkommende er optaget en til Pos. Nr. 189 i hin Lov svarende Bestemmelse om, at „Røs og Tang til Pakning eller Udstopning“ indgaar toldfrit, hidrører dette fra, at Toldfrihed for disse Varer uden Hensyn til den tilsigtede Anvendelse allerede er givet i Tarifen, jfr. Positionen Træer, Planter og Plantedele, lige saavel som for Matter af Bast, Siv, Halm til Pakning eller Garnering, jfr. under Manufakturvarer.

Bestemmelsen under Litra a om Toldfrihed for ellers toldpligtige Varer, der bevisligt ere

tilvirkede paa Færverne, paa Island eller i de danske Kolonier i Grønland og direkte indføres fra disse Steder, er ganske svarende til § 15 i Loven af 1863, hvor ligeledes den samme Undtagelse, som Lovforslaget indeholder, gjøres med Hensyn til Skibe, Vaade og Fartøier, som derfra overgaa til her Bosattes Besiddelse. Da der imidlertid synes at være en Ubillighed i, ved en saadan Overgang paany at forbringe Told af Skibe, for hvilke der dengang, da de erhvervedes fra Udlandet til hine Landsdele, alt efter de bestaaende Regler er erlagt en Indførselsafgift, som er tilflydt den danske Statskæse, er det i Lovforslaget udtalt, at naar saadant bevises, vil den saaledes erlagte Afgift kunne fradrages Toldbeløbet, og naar den er ligesaa stor som eller større end dette, ville de paagjældende Skibe herefter kunne indgaa toldfrit her.

Under b har Lovforslaget optaget den for Rejsegods i Loven af 1863 i § 17, a, givne Bestemmelse om Toldfrihed, dog med nogen Forandring. Naar det nemlig paa det ny nævnte Sted hedder, at „Rejsegods o: Klædningsstykker og andre Rejseffekter eller Rejsutenfiler“ indgaa toldfrit, „saafremt Toldvæsenet skønner, at de paagjældende Sager ere brugte og til den Rejsendes eget Brug“, er det anset ønskeligt at komme bort fra denne Bestemmelse, der paa den ene Side kan fremkalde en smaalig Undersøgelse og megen Tvist, samt Tidsforbrug og Ubehagelighed for de Rejsende, eller paa den anden Side medfører, at Toldophyret mere eller mindre maa lulle Diet for Lovens udtrykkelige Bydende. Det turde heller ikke stemme med Lovgivningens Hensigt, at kræve Toldafgift af Smaaafornødenheder, som Rejsende medføre fra Udlandet til deres eget Brug her hjemme. Bestemmelsen om at det Rejsegods, som Rejsende medføre, skal være brugt for at kunne indgaa toldfrit, er derfor ikke gjenoptagen i Forslaget, men ombyttet med at de vedkommende Sager indgaa frit, „for saavidt som de med Hensyn til Mængde og Bessaffenhed af Toldophyret skønnes at blive indførte til den Rejsendes eget Brug“. Da det for let vilde give Anledning til Ulovligheder, om der aldeles ingen Grændse blev sat, men det kun i Almindelighed bestemtes, at Rejsegods er frit, er en